

[Lone Dybkjær]

samarbejder med, men hvad man samarbejder om – ellers ville det næsten være ubærligt.

Jeg vil godt indledningsvis sige, at det radikale venstre naturligvis anerkender organisationerne på arbejdsmarkedet. Vi ved – det har vi også sagt ved tidligere lejligheder – at de er medvirkende til, at vi i dette land har et i det store og hele fornuftigt fungerende arbejdsmarked. Det er naturligvis ikke ensbetydende med, at vi ønsker, at organisationerne har uindskrænket magt.

Jeg vil godt til finansministeren sige, at det ikke kan undre så meget, at organisationerne siger nej til dette forslag. Det modsatte ville have været mere bemærkelsesværdigt. Når finansministeren siger, at det har de gjort, og kører frem med hele argumentationen, så må man bare sige: ja, det er klart, det må organisationerne sige i denne situation.

Når vi er medforslagsstillere til dette forslag, er det, fordi vi faktisk ønsker, så vidt det nu kan lade sig gøre, organisationsfrihed i dette land; vi ønsker ikke, at vi indirekte eller direkte har organisationstvang. Vi kender hele den tidligere historie med eksklusivaftaler, og da erkendte vi, at det forslag om forbud mod eksklusivaftaler, der var på bordet, ikke løste nogen problemer. Vi ville i lige så stort omfang som tidligere kunne have reelle eksklusivaftaler, hvad enten vi havde dette forslag eller ej. Vi har derfor også tilsluttet os det forslag, arbejdsministeren er kommet med, der siger, at man ikke kan afskediges, hvis der indgås eksklusivaftale. Dette har ikke noget direkte med eksklusivaftaler at gøre, som andre har sagt det, men der er dog nogle mindelser om den såkaldte organisationstvang. Vi mener altså ikke, at man for at få indflydelse på sin egen arbejdsplads, på sin egen daglige arbejdsgang, skal tvinges ind i en organisation. Det er den ene side.

Den anden side er, at vi faktisk må sige, at de regler, vi har i den offentlige sektor, er strammere, end de er på det private arbejdsmarked. I en lang række tilfælde kan et stort antal organiserede og uorganiserede på det private arbejdsmarked fungere sammen. Det er ikke tilfældet, når det drejer sig om den offentlige sektor. Der skal man være organiseret, hvis man skal være medlem af samarbejdsudvalgene. Finansministeren siger, at der er en lang række tilfælde, hvor man kan

være medlem af underudvalg, selv om man ikke er organiseret, og det er rigtigt. Der er underudvalg, hvor man har taget uorganiserede ind. Men det, vi ønsker, er altså, at man har ret til også at være i samarbejdsudvalg. Vi finder ikke, at man tjener de uorganiserede ved blot at tage hensyn til dem. Vi finder kun at det sker ved, at de får reel indflydelse.

Jeg vil godt om hele forholdet til tillidspersonerne, tillidsmændene, sige, at jeg finder, at de navnlig er nyttige i særlige konfliktsituationer. Vi kender dem, når de opstår, både på det private og på det offentlige arbejdsmarked. Men tillidsmændene er ikke nødvendigvis særlig nyttige i det daglige arbejde og slet ikke, hvis de er organisationsudpegede. Vi er derfor tilhængere af, at der sker en adskillelse. Tillidsmændene, kan vi lidt kort sige, sikrer de ansatte deres ret. Samarbejdsudvalgene skal derimod formidle et samarbejde, og det er to væsensforskellige ting. Derfor mener vi, at det er rigtigt at opfordre finansministeren til at ændre cirkulæret.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Jeg skal blot sige til den radikale ordfører, at det såmænd ikke er helt uden grund, man efterhånden bliver lidt betænkelig ved, hvor det radikale venstre står. Vi har jo oplevet en hel del tilfælde, hvor det radikale venstre flyver frem og tilbage. Jeg kunne godt nævne nogle eksempler. Jeg har endda været ude for, at det radikale venstre var i stand til at skifte holdning – det var fru Aase Olesen – imellem første og anden talerrunde. Derfor kan man jo godt være lidt betænkelig, og derfor er jeg, hver gang jeg ser, at det radikale venstre er med, nødsaget til at pointere det over for de radikale, for at vi er helt sikre på, at når debatten er færdig, så er det radikale venstre stadig væk med.

Jeg vil godt spørge hr. Otto Mørch, der jo er medlem af Dansk Politiforbund, om hr. Otto Mørch nogen sinde har kunnet stemme direkte på politiforbundets formand. Det er bare for at vise lidt af det system, der er bygget op som en pyramide. Der er jo ikke nogen, der kan stemme direkte på Dansk Politiforbunds formand, det er en indirekte affære, som man ikke har den store indflydelse på.